

trysklé z poškození stromů vysokou zvěří způsobeného, poškozují se ještě značněji tyto stromy a brání se jejich vývinu. Z úvah shora uvedených nelze ve sbírání tom, i když se dalo beze svolení majitele lesa a ve větším rozsahu, spatřovati ještě bez bližšího zjištění individuálních poměrů ihned krádež. Tam, kde majitel vyhradil si sám zužitkování tohoto výrobku lesního, sám jeho vývoj snad nasekáváním stromů za tím účelem podporuje, jej sám sbírá neb sbíratí dává a zpeněžuje, spadalo by ovšem i sbírání pryskyřice bez svolení majitele, byly-li poměry ty pachateli známy a nešlo-li o množství zcela nepatrné, pod hledisko krádeže, po případě i zločinné. Jinak mohla by činnost ta spadatí pod hledisko zlomyslného poškozování cizího majetku ve smyslu vš. tr. zákona, zvláště neobmezoval-li se pachatel pouze na seškrabování a sbírání pryskyřice bez jeho přičinění vytrysklé, nýbrž poškozoval-li snad sám zúmyslně stromy, na př. nasekáváním, aby tvoření se její podporoval a rozmnožoval, nebo konečně způsobem dobývání pryskyřice, bez jeho přičinění, ze stromů vyprýstivší. Není-li tu ale těchto okolností, pak nelze podřaditi sbírání a seškrabování pryskyřice ani tehda, dělo-li se bez svolení majitele lesa a ve větším rozsahu, vůbec pod trestní zákon, nýbrž sluší spatřovati v něm lesní pých, jež trestatí povolán jest úřad správní.

Rozhodnutí nejvyššího jako zrušovacího soudu ze dne 1. října 1921, Kr I 175/21.

Hrubeš.

K výkladu § 4. zák. o podm. odsouzení. Lze považovati uložení věnování ve prospěch osob třetích za zadostiučinění poškozenému?

Rozsudkem okres. soudu v M. K. ze dne 4. prosince 1920 byl obv. E. H. uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 488 tr. z. spáchaný tím, že dne 24. října 1920 četníky stanice O. křivě vinil z nepočetného činu, totiž ze zbabělosti, a byl dle § 493 tr. z. odsouzen ku pokutě 500 Kč; podmíněčný odklad trestu mu v prvé stolici povolen nebyl.

Krajský jako odvolací soud ve Z. vyhověl v neveřejném sezení rozsudkem ze dne 31. 12. 1920 odvolání obviněného a povolil mu podle zákona ze dne 17. 10. 1919 č. 562 sb. z. a n. za ustanovení jednorocní zkušební doby podmíněný odklad trestu pod podmínkou, složí-li do měsíce jako zadostiučinění 300 Kč ve prospěch čsl. červeného kříže. Na rozdíl od nalézacího

soudu shledal odvolací soud dostatečných důvodů pro podmíněný odklad trestu, uložil však obžalovanému, aby jakési usmíření bylo zjednáno, zadostučinění ve formě věnování pro čsl. červený kříž.

Zmateční stížnosti pro zachování zákona po rozumu § 334 tr. ř. generální prokuraturou proti hořejšímu rozsudku odvolacího soudu podané vyhověl nejvyšší co zrušovací soud v Brně a uznal dne 21. 7. 1921 právem, že citovaným rozsudkem odvolacího soudu ve Z. byl porušen zákon v ustanovení § 4 zák. ze 17. 10. 1919 č. 562 sb. z. a n., rozsudek tento byl zrušen a odvolacímu soudu uloženo, aby šetře zásady § 293 odst. 2. tr. ř. ve věci znova rozhodl.

D ů v o d y: Ze spisů nikde nevyplývá, že podobné zadostučinění se strany uražených bylo žádáno, nebo že uražení četníci v takovém věnování jakési zadostučinění sh edávali. Dlužno proto oprávněnost samovolného takového určení soudu zkoumati ze znění zákona ze dne 17. 10. 1919 č. 562 sb. z. a n. samého. Týž v § 4 ustanovuje, že soud může podmíněčně odsouzenému uložit, aby podle sil svých nahradil škodu a aby dal zadostučinění. Zákon tu zřejmě rozlišuje mezi faktickou škodou, jež má být nahrazena, a případným jiným odškodněním nikoliv ve smyslu náhrady škody, nýbrž ve smyslu morálního zadostučinění tomu, kdo byl trestním skutkem poškozen. Má proto slovo zadostučinění v § 4 citov. zákona význam širší, než je dán v 30té kapitole občanského zákona a v § 369 tr. ř., neboť by jinak oběma výrazy vyřčena byla jen tautologie, které tu však není. Může-li soud uložit podmíněčně odsouzenému nejráznější obmezení i co do způsobu života, není příčiny upírat mu oprávnění, aby mu i uložil věnování ve prospěch osob třetích, pak-li toto věnování jest zadostučiněním poškozenému či uraženému, o něhož jediné jde. To plyne ze slov: »škodu nahradil a dal zadostučinění«, jak jsou vedle sebe postavena v textu zákona, která naznačují, že nejde pouze o náhradu skutečné škody materiální, nýbrž i o škodu immateriální, která trestným činem byla poškozenému způsobena, a že tedy tomuto poškozenému náleží zadostučinění a nikoliv snad porušenému řádu právnímu. Má-li proto při podmíněčném odsouzení uloženo býti obviněnému nějaké věnování ve prospěch osob třetích, nelze se obejít bez slyšení poškozeného, či uraženého, shledá-li v takovém věnování pro sebe zadostučinění, neboť jinak mohlo by se státi, že věnování by se zvrhlo v pravý opak toho, co mělo mu býti zadostučiněním.

V přítomném případě, jak uvedeno, nikterak není zjištěno, že uraženým četníkům věnováním 300 Kč ve prospěch čsl. červeného kříže mělo se dostat i a dostalo nějakého zadostiučinění. Soud má sice právo, uznati na podmíněné odsouzení bez jakéhokoliv zadostiučinění, shledá-li však jeho určení za prospěšné, tu nutno obírat se otázkou, zda-li takové věnování ve prospěch osoby třetí jest zadostiučinění trestním činem poškozenému. Ježto nebylo odpověděno na tuto otázku, nebylo rozhodnuto dle zákona. Bylo proto dle §§ 292, 479 tr. ř. uznati právem, jak nahoře uvedeno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 21. července 1921 č. j. Kr. II. 467-21.

Dr. Funtíček.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Bureau International du Travail. Série législative. Tome I. 1920. Genève. 1923.

Válka světová zničila spoustu statků hmotných, zhoubné její účinky lze však znamenati i na osobních statcích tělesných i duševních obyvatelstva, které válku přežilo. Smlouvy mírové k odstranění škod hmotných utvořili zvláštní komisi, komisi reparační, kdežto na ochranu statků osobních, tělesných i duševních, daly vzniknouti t. zv. Společnosti národů. Společnost tato zaručiti má totiž mír a bezpečnost k rozvoji součinnosti mezi národy, má udržovati veřejné vztahy mezinárodní založené na spravedlnosti a čestnosti, dále dbáti spravedlnosti a svědomitě zachovávat všechny smluvní závazky uložené smlouvami ve vzájemných stycích organisovaných národů. Uznávajíc pak, že obecný mír může spočívat jen na podkladě sociální spravedlnosti a že všechen vezdejší blahobyt spočívá zase jen na práci náležitě organisované, stvořila Společnost národů Mezinárodní ústav práce (Bureau International du Travail), jenž by soustřeďoval a oznamoval veškeré údaje vztahující se na mezinárodní úpravu poměrů pracovníků a řádů pracovních. Tomuto úkolu vyhovuje M. ú. p. prvním svazkem shora uvedeným, obsahujícím právní opatření všech států zeměkoule, která vydána byla v roce 1920, tedy po prvním zasedání Shromáždění práce (Conférence du Travail) v roce 1919 ve Washingtoně, a týkající se všech otázek, které byly na denním pořadu uvedené konference. Není možno vypočítávati všechny zákony a nařízení jednotlivých států, týkající se 8 hodinného dne pracovního anebo 48hodinného pracovního týdne, prostředků, jak předcházeti nezaměstnanosti a